

Săptămâna aceasta revin la cartea cu…două titluri **(„În ce mă priveşte” şi „În pas de 17”)**. O carte cu doi poeţi este o întreprindere curajoasă pentru editor. Doi poeţi sunt doi oameni diferiţi. Ştim că două săbii nu încap în aceeaşi teacă. Pot însă constata cu plăcere că două feluri diferite de a scrie poezie se pot găsi în acelaşi loc.

Domnul Marin Slujeru ne oferă o delicatesă literară pe care am savurat-o cu deosebită plăcere, fiind un admirator al poeziilor Haiku. Tipul acesta de poezie înseamnă mai multe mesaje derivate din starea interioară a fiinţei umane, transmise prin versuri de 5, 7 şi iar 5 silabe.

Autorul e un singuratic (din punct de vedere poetic, se-nţelege!):

„sin-gu-ră-ta-te- / ce cuvânt lung în zile / de iarnă scurte”

Sau, în altă poezie care are aceeaşi temă:

„în colţul mesei, / la cafea cu amicii / -singur cu mine”

Sunt clipe când uită de sine şi îi priveşte cu mai multă atenţie pe cei din jur. Atunci vede tristeţea altora:

„femeie seara- / păzind casa rămasă / neterminată”

Vede încercarea unei doamne sau domnişoare de a se face mai frumoasă. Subliniez cuvântul „mai” pentru că toate femeile sunt frumoase şi nimeni nu poate atenta la acest adevăr.

„pe roşul palton, / depusă vopsea blondă / -după Sărbători”

Marin Slujeru mă face să mă întristez, alături de el, când descopăr că

„ieşind din local, / îşi scutură surâsul / -fetiţa cu flori”

Îmi pare cunoscută fetiţa din poezie. Poate doar seamănă cu cineva? E doar o închipuire poetică? Dar frumuseţea acestui gen literar tocmai în asta constă: fiecare poate visa la altceva citind aceleaşi versuri…

Autorul nu doar priveşte lumea din jur, o şi judecă. Ştie să critice cu blândeţe şi totuşi „lovind” unde trebuie:

„uşor speriaţi, / se văd umblând pe ape / -biciclişti prin bălţi”

Marin Slujeru ştie să-mi stârnească stările meditative mai bine ca oricine. Iată exemplul cel mai elocvent:

„bolnavi pe holuri / privesc atent nimicul / -în câte feluri!”

Poetul este şi un experimentat profesor. Într-una dintre superbele sale poezii face o constatare care mi-a „smuls” un zâmbet:

„se cască la greu, / sală plină de trupuri / -Martie, liceu”

Domnia sa ştie şi poate să fie un admirator al femeilor, al frumosului care poate avea infinte faţete. Starea lui admirativă se produce cel mai bine cu prietenii, vara...

„Furăm cu toţii / Din bronzul chelneriţei / -cafenea, vara”

Cine a citit vreodată poezie Haikú nu se mai poate „dezlipi” de ea. Poeziile acestea au simboluri specifice Frumosului în concepţia japoneză, unde ceaiul, florile de cireş (sau de prun, cum am întâlnit în alte poezii), sau kimono-ul sunt (aproape) nelipsite:

„ceaiu-n livadă- / pe porţelanuri umbre / de flori de cireş”

Altă minunată poezie a neîntrecutului maestru sighetean al stilului poetic Haikú:

„ceaiu-n grădină / gazda schimbă chimono / după chimono”

Orice recenzie de carte trebuie să fie atât de lungă încât să nu plictisească cititorii sau, în cazul de faţă, ascultătorii. Pentru încheiere, tot o poezie a maestrului Marin Slujeru îmi este sursa perfectă pentru a o face. Marin scrie aşa:

„citind haikú-uri, / amestecând în oală / -nevastă, toamna”

Eu m-am folosit de harul său şi mi-am încercat veleităţile de copy-paste, făcând mici schimbări absolut necesare pentru a duce la bun sfârşit ceea ce mi-am propus:

„Scriind Haikú-uri, / Amestecând în oală / -nevastă, [vara], [iarna], toamna”

Îi urez inegalabilului Marin Slujeru să scrie poezii la fel de transmiţătoare de emoţii ca cele din volumul de faţă măcar în cele trei anotimpuri care se potrivesc pasului de 5-7-5, iar primăvara, anotimpul care nu se încadrează în poezia amicului meu, să fie starea permanentă a firii sale şi a crezului său poetic: să fie anotimpul când se pregăteşte pentru actul creator din celelalte trei sezoane pentru care ar trebui sa fim fericiţi că le avem. La urma urmei, 5+7+5=17, înseamnă numărul silabelor unui Haikú, dar poate fi şi vârsta spirituală a celui care ne-a făcut atâta plăcere citindu-i frumoasele stihuri.